

til Grund derfor. Det var dette, at selve hans Partis Ordfører her i Rigsdagen under Banklovens Behandling beskyldte Venstre for at være Skyld i Landmandsbankens Sammenbrud. Det var ikke en enkelt Mand, det var ikke et enkelt Blad eller en enkelt Forening, men det var selve den Mand, der talte paa Socialdemokratiets Vegne. Det forekommer mig derfor, at det første, det ærede Medlem skulde gøre, naar han vilde rense sig, var at tage Afstand eller faa Partiet til at tage Afstand fra denne dets Ordfører i denne Sag.

Jeg skal efter Rigsdagstidendes Forsyk — jeg gaar ud fra, at det er rigtigt — det er for Resten det eneste jeg har i mit Eje endnu — oplæse noget af det ærede Medlem Hr. Hauges Tale. Det ærede Medlem udtalte først: „Det, vi staaer overfor her, er jo i første Linie en Banks Sammenbrud; det er en Storbank, som er brudt sammen, men det er mere end dette, det er ogsaa i Virkeligheden et Sammenbrud af Teorien om Velsignelsen ved Kræfternes frie Spil og derved ogsaa i Virkeligheden et stort Nederlag for den her i Landet i Øjeblikket værende Regering.“ Det vil altsaa sige, at han beskylder den her i Landet værende Regering for gennem sin Politik at have delvis Skyld i Landmandsbankens Sammenbrud. Og det ærede Medlem fortsætter senere: „Men ogsaa vor høje Regering rammes ved den Kalamitet, der her er Tale om. Den rammes paa det føleligste i mere end een Henseende. Den rammes ved selve Katastrofen, og den rammes ved den Maade, hvorpaa den har stillet sig til den.“ Ja, med Hensyn til, hvordan den har stillet sig til den, har den selvfølgelig Ansvaret. Men han tager ogsaa det med, at ved selve Katastrofen rammes den nuværende Regering. Det er altsaa det, selve Ordføreren for Socialdemokratiet udtaler her i Rigsdagen, og det var forud for det andet. Det er altsaa Grundlaget, det er det oprindelige, og derfor forekommer det mig, at deri, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke har taget Afstand fra det, denne Ordfører udtalte paa hans og hans Partis Vegne, har vi Begyndelsen til Bagvaskelseskampagnen, ikke fra en enkelt Mand eller en enkelt Forening, men fra hele det store socialdemokratiske Parti.

Og det ærede Medlem Hr. Rode sluttede sig, om end lidt mere indirekte, til den samme Opfattelse. Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte under den samme Lovs Behandling den 19. September 1922 følgende, som jeg ligeledes med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Jeg kan i denne Forbindelse ikke

undlade ogsaa at sige i Anledning af det Sammenbrud, som nu sker, og hvoraf bl. a. to Mænd rammes, Landmandsbankens Førstedirektør og Direktør Riis-Hansen, at paa et vist Tidspunkt har begge de to Mænd paa de Steder, hvor de sad, den ene i Landmandsbanken, den anden i Den overordentlige Kommission, med den største Alvor og Styrke sagt, at hvis man ikke skred ind mod den overhaandtagende Indførsel til Spekulation og til Luksusforbrug her i Landet, saa vilde det ende med en Katastrofe.“ Der siger det ærede Medlem i hvert Fald indirekte, at det, der er Skyld i Landmandsbankens Katastrofe, er Regeringens Politik, at den ikke gik med til denne Importreguleringspolitik, saa det forekommer mig, at denne Bagvaskelseskampagne, som de Herrer taler saa meget om, i hvert Fald er begyndt fra deres Side, og den er begyndt med hele Partiets Billigelse, paa hele Partiets Vegne.

Jeg nævnte før, at jeg skulde gaa ind paa at undersøge, om det nu ogsaa var rigtigt, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, som han paastaar nu sidst, ikke havde rettet denne Beskyldning mod Udenrigsminister Cold. Med andre Ord, det ærede Medlem søgte nu at løbe bort fra sit oprindelige Standpunkt, fra den Beskyldning, han til at begynde med fremsatte. Det ærede Medlem siger nu: Nej, den Beskyldning, jeg fremsatte imod Udenrigsminister Cold, var, at han har spekuleret i sit eget Selskabs Aktier, og at hans Navn findes i Landmandsbankens Bøger. Men enhver ved jo, at dette er ganske urigtigt. Det ærede Medlem oplæste selv, hvad der har staaet i „Social-Demokraten“ om, hvorledes en Mand vilde bære sig ad, hvis han vilde søge at gavne sit Selskab, og hvorledes han vilde bære sig ad, hvis han vilde søge at gøre et Kup, og der gik ganske tydeligt gennem denne Udtalelse den Opfattelse, at Udenrigsminister Cold havde optraadt paa en saadan Maade, at det var klart, at han vilde søge at gøre et Kup.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fremsatte jo det Spørgsmaal til Hr. Cold, som nu er refereret af den højtærede Justitsminister, og som jeg ikke skal komme dybt ind paa, men kun ganske kort nævne: Foretog De i Sommeren 1916 i Tiden før og efter 11. Juli Salg og Køb af Aktier i Det forenede Dampskibsselskab? Den Beskyldning, som laa deri, gentog det ærede Medlem i sit Blad Dagen efter, han udtalte, at det var det Spørgsmaal, han havde stillet, det var denne Beskyldning, han havde fremsat, og den havde Hr. Cold ikke svaret